Hakkatusses Ewat ei nähti mu wisil kui nutto pisarattega silmil, agga pärrast ei olnud mitte ennam nenda. Tassase waimoga innimenne, kel lapselik usk Jummala wasto südddames, öppib nattuke awalt keik kannatama, ka sedda keige kurjemat. — Päwa otsani olli kuulda: Ewa tenna! Ewa tenna! ja igga pääw sai temmale öötud, et se leib, mis ta söi, üsna armoleib oli. Keik sedda wöttis Ewa kannatlikkul wisil wasto, ja teggi seäl jures töödd ülle omma joudo.

Ja se mis töeste tulli immeks panna, se on se, et temma segipärrast ikka tuggewamaks, illusamaks ning näggusamaks läks. Temma köndis kui üks selge ingel olwa wannematte hulgas, ja ei wötnud ennesele ühtegi neid pahha kombid, mis temma iggal päwal ennese ees näggi ja kulis. Kui tigge perremaene olli surnud, lotis Ewa, et temma pölli piddi kergemaks sama; agga luggu jäi ühte wisi, sest Hansul olli tüttar, kes Ewaga ühhealinne olli, Kristina nimmi, kes hopis näoto olli, agga mis üsna



pahha assi, et temma omma emma meelt olli pärrinud. Senna jure tulli weel, et Kristina hakkas sedda illust Ewat kaetsema ja wihkama. Sepärrast temma pigistas ja nötkutas sedda teist waest kus se ial temmale woimalik olli. Ühtepuhko assitas temma omma wanna tiggedat issa Ewa peäle, ja siis torm löi lahti. Kui middagi maias katki sai tehtud, ikka se tulli Ewa süüks üksnes. Kristina jookšis terwe pääw treppist üllesse treppist alla, sahwrikambrist keldri ja keldrist sahwri, ja ei teinud segipärrast ühtegit head perrele; waene-laps peab keik maia asjo ükši toimetama. Tulli üks noor joukas mees senna perresse, siis Ewat lükkati temma üksiko nurka, et teine ei saaks temma illust näggo nähha. Riette polest temma ei sanud parremat mitte, kui neid, mis Kristina olli ärrakullutanud; agga Ewa olli ni laddus, et temma moistis keiaest parrajad riehilbud ennesele tehha — Est rängast tenistusest temma ei sanud ei mingil kombel mitte lahti, sest et teised tedda wahtisid kui wang, ja